

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Sildig Opvaagnen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 87. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388767264/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

mine Fødder – den tynde Skorpe, som adskilte Himmel og Helvede, er bristet nu, og jeg nedsunken i det flammende Svælg – barmhjertige Gud! lad Legemet fortæres, og tag min arme Sjæl!»

Jeg bad med ham, for ham om Styrke og Taalmodighed; jeg trostede ham med Guds almægtige Godhed, med Tanken om hans tvevandede haabefulde Sønner, om en taaleligere Fremtid under Adskilleisen fra den Uværdige. Han rystede sagtelig med Hovedet: »Jeg kan ikke leve i den Verden,« sagde han, »hvor hun aander; vi kunne ikke mere have een Sol tiffelends. Adskillelse fra Bord og Seng og Huus og Fødeland – det er altsammen Intet – Lys og Mørke, Liv og Død, Tid og Evighed maae være imellem os; før ere vi ikke adskilte.«

Den ældste Datter (jeg tør desværre ikke sige *hans* Datter) kom ind med sit toaars Barn paa Armen. Glutten rakkede efter den formeentlige Bedstefader, og udlallede denne ham forhen saa søde Benævnelse. Med Tegn paa indvortes, sønderlidende Smærter, bortvendte han sit Ansigt. Den bedrøvede Moder satte Barnet ned, og Taarer væltede ud af hendes Øjne. Jeg maatte føre Begge bort, og opbyde af min Kunst og Opfindelseskraft for at berolige den stakkels Kone. Det lykkedes mig kun halvt – hun ahnede en forestaaende Ulykke.

Saa vidt min Tid tillod det, forblev jeg hos min ulykkelige Ven, var hans Vogter, Opvarter, Trøster i de følgende syv Dage. Jeg havde en tung Bestilling: baade at passe ham, at afholde alle Besøg og at berolige Børnene.

Den anden Læge kom et Par Gange ubuden; men da han Intet fik at bestille, blev han omsider borte.

Jeg skrev til Sønerne i Kjøbenhavn; jeg haabede, at deres Nærværelse vilde virke gavnligt paa den arme Lidende – de kom først tidligt nok til at ledsage hans afsjælede Legeme til det længselfuld forønskede, og voldeligt tiltvungne Hvilested.

Min Ven blev med hver Dag mere stille, mørk og ordknap; det var mig sandsynligt, at han rugede over een eller anden frygtelig Plan.

Ottende Dagen efter den sørgelige Opdagelse henvoer Majoren; han havde bestandig siden lagt som i en Dus, og døde uden at have faaet sin Bevidsthed igjen. Jeg bragte L* denne Tidende; han modtog den ligegyldigen, og sagde blot: »Vi ville snart mødes.«

Dagen efter var Frue L* ventendes tilbage. Jeg spurgte hendes Mand, hvorledes der skulde forholdes ved hendes Ankomst; og om